

Синхрон

Тя беше решила да се заеме с нещо свое. Например можеше да предприеме една бизнес инициатива. Искаше да отвори книжарница в не толкова голям жилищен район с не толкова много четящи хора. На пръв поглед изглеждаше, че бизнесът ще бъде губещ. Само желанието щеше да го крепи, но оттам нататък всичко щеше да е срещу него. Нито паричните постъпления, нито човекопотокът щяха да са достатъчни, за да оцелее книжарницата, а какво да говорим за личното оцеляване на собственичката.

Въпреки песимистичните изгледи тя изработи бизнес план. Беше отчайващ, всичко ѝ говореше за неуспех. Трябваше да се откаже. И точно преди да го направи, усети нещо. Можеше да се нарече смелост или авантюризмъ. Но тя си каза внезапно, че трябва да пробва. Скъпо струващ опит, но толкова желан.

Прочете една от най-популярните книги – бестселъри, там забеляза една реплика на главния герой, която гласеше: „Не можеш да се довериш на нищо друго, освен на горчивия си опит. Той има висока стойност“. Тази мисъл ѝ се вкорени в съзнанието и непрестанно си я повтаряше, сякаш искаше да я изпробва в реалността.

После уговори среща с най-добрата си приятелка и докато пътуваше към нея, забеляза няколко странни явления. Първо, видя Луната – огромна, тъй близко и грееща в златисточервеникава светлина. Друг път не я беше

забелязвала, а сега беше омагьосваща. Второ, видя няколко коли в тюркоазено синьо – нейният любим цвят. До този момент не беше виждала такива коли. Трето, видя сграда, наскоро боядисана отново в тюркоазено. Това съвпадение ѝ се стори невероятно и вече сериозно се замисли за случващото се. А когато пресече на цветна пешеходна пътека с изрисувана буква „А“ на нея, се притесни, че има някакъв съдбоносен заговор.

На срещата пристигна развълнувана и веднага започна да разказва на приятелката си за своите наблюдения:

– Глупости, въобразяваш си, Ани! И аз видях няколко букви „Е“ по магазините, но те са част от случайни наименования! – недоволиво отговори най-добрата ѝ приятелка Ели.

– Не, според мен това имаше значение, но какво ли?

– Че ти е време да поръчаш питие!

– Шегуваш се прекрасно, но смятам, че това беше важно! – огорчи се Ани, защото вярваше в съдбоносните знаци, а после добави:

– Аз мисля, че имам подкрепа от високо.

– От дванадесетия етаж на близката сграда! Когато падне саксия на главата ти, ще имаш пълна подкрепа от Бърза помощ! – изсмя се Ели и след това поръча на сервитьора двете мартинита с маслинки.

– А ти как мислиш? – Ани подхвана темата отново: – Посъветвай ме. Да рискувам ли с книжарницата? Има ли смисъл, при условие, че ще бъде много трудно от финансова гледна точка?

– В накакъв случай недей да поемаш необмислени рискове. Книжарниците нямат бъдеще. Кой ще влезе в тях, кой ще напусне дома си, за да се зарови в книги. Имаш ги на телефона си, библиотеките също са вариант. Но книжарница е равно на антиквариат. В Живееш в миналото, а ти искаш ли да си анахронизъм? Лудост! Няма връщане назад. Гледай в бъдещето, бъди модерен човек!

– Ти не разбираш. Това е духовна професия, продаваш емоции, не просто книги. Не само парите са важни. Трудно се оцелява, но удовлетворението е голямо. Отваряш книжарница, а всъщност градиш един свой примамлив и красив свят, който може да увлече и други да повярват в тази мисия.

– Ти мислиш емоционално, а бизнесът е твърде разумно нещо. Тук емоциите нямат никакво значение, когато нямаш пари да си платиш наема, никой няма да те попита видяла ли си нещо тюркоазено по пътя си днес? – почти подигравателно отговори Ели.

Ани помълча, разбра, че аргументите „против“ са бетонни. Нямахте синхрон между мечтите и грубата реалност. Тя също разсъждаваше, но колко ѝ се искаше нещо друго, различно

от целесъобразността. Смениха темата на разговор, тук нямаше повече какво да се коментира.

Но Ани продължи да мечтае и когато на сутринта се събуди, реши. Ще се хвърли в това предизвикателство, в което изгледите бяха полутрагични. Даже заради това си заслужаваше, напук, на инат.

Започна борбата ѝ с институциите, издателствата, доставчиците, клиентите. С никого не осъществи пълен синхрон. Случваше се нещо, но то беше твърде неудовлетворяващо. Книжарницата съществуваше със своите тюркоазени пердета и лавици, продаваха се книги, имаше клиенти, но все още не печелеше, както показваха и предварителните проучвания. Надежда имаше, но беше рано да се говори за успех.

Често Ани обмисляше какво да промени. Търсеше нови решения. Хрумна ѝ да пусне музика, за да звучи, докато клиентите разглеждат. Така искаше да въздейства върху душевния им свят. Все пак тя продаваше емоции. Чрез музиката можеше да докосне най-тънките струни на човешката същност и да породии интереса ѝ към другото изкуство, с което се занимаваше. Подаряваше картички, бонбони, химикалки и така радваше малките си читатели. Но чудото се случи, чак когато постави пиано до етажерките с книги. Ани можеше да свири. Беше учила десет години с една мила, вдъхновяваща учителка. И сега с радост изсвирваше от време на време някоя приятна мелодия на

Моцарт, Шопен или Шуберт. Децата, които влизаха в книжарницата, бяха привлечени като с невидима сила към инструмента. И въпреки че някои от тях не можеха да свирят, се пробваха настойчиво. Нямаше я вече тишината, нямаше го и забвението на книгите.

С изненада Ани откри, че и възрастните ѝ клиенти се изкушаваха да правят експерименти с пианото. Много от тях можеха да свирят, но бяха забравили способностите си заради забързаното си ежедневиe. Тук, между търсенето на дадена книга или аксесоар, можеха да си припомнят това. В детството си много от тях бяха пробвали да свирят. В тази книжарница те се връщаха в миналото с голяма любов и малко носталгия. После се чувстваха пречистени, излизайки с книга в ръка.

Ани организира събото-неделни концерти за всички любители на хармонията. Създаде едно мило и любознателно общество, което се интересуваше от книги и изкуство. Цели семейства идваха тук и прекарваха времето си в разговори и срещи с творци. Запозна се с много четящи хора. А книжарницата се превърна в цветно и важно място в сивия квартал.

Тя откри тук и своята истинска любов – позна го по тюркоазения шал с малки бели буквички „а“, когато влезе в книжарницата. Впечатли я, след като изсвири една мелодия от Моцарт, а след това ѝ се усмихна с онази усмивка, която тя търсеше отдавна. Той избра за себе си една от любимите ѝ

книги. И след като прие да свири за децата от този, толкова четящ вече жилищен район, всичко беше в синхрон. Мечтите и реалността се превърнаха в една прекрасна симфония.